

Mei 2018

Jaargang 7, nr 2

Schrijfglossy

Zinexpres

In dit nummer
onder meer:

Schrijver in beeld:
Sacha Voogd

Maak je eigen
schrijfdobbelsteen

Brief aan 'zeurpiet-ik'

Vooraf

Het leven gaat in perioden van zeven jaar heb ik me laten vertellen. Elke zeven jaar neem je een belangrijke beslissing. Na bijna 3x7 jaar gewerkt te hebben als ergotherapeut, heb ik de laatste zeven jaar mijn ziel en zaligheid gestopt in mijn bedrijf Zinexpres. In die tijd is mijn boek verschenen en heb ik geprobeerd mijn geld te verdienen met schrijven. Het waren zeven magere jaren. Het schrijven van mijn tweede roman, waar ik juist zo van geniet, kwam erdoor onder druk te staan. Sinds afgelopen maart heb ik naast het schrijven weer een deeltijdbaai. Het werk geeft me de vrijheid om zelf te schrijven en dingen als het Schrijfcafé en Luisteren naar je pen te kunnen blijven doen. Ik zie de komende zeven jaar met plezier tegemoet.

Corrie Gramser
zinexpres@gmail.com

Inhoud

- 2 - Vooraf / Inhoud
- 3 - Ontmoeting met...
- 4 - Schrijver aan het woord
Sacha Voogd

- 6 - Fragment uit
'Niet met opzet'
- 8 - Lekker schrijven—maak je
eigen schrijfdobbelsteen
- 9 - Agenda
- 10 - Fragment uit 'Katers van
mannen'
- 12- Podium

*Wil je de volgende Schrijfglossy die elke twee maanden uitkomt direct in je mailbox ontvangen?
[Schrijf je dan in als abonnee.](#)*

Ontmoeting met...

In de Schrijfglossy van december 2017 stond het al: *Foto: afkomstig van [pexels](#)*
het loont zich om persberichten te schrijven. Soms worden ze opgepikt en leidt het tot leuke ontmoetingen.

De hele pr rondom je bedrijf is een enorme kluit werk en soms vraag je je af waar je het voor doet. Ingezonden persberichten lijken geen enkel effect te hebben. Toch weet ik sinds vorig jaar dat het zich loont om ze te blijven versturen. Het resulteerde in diverse artikeltjes in de plaatselijke kranten, maar ook drie korte interviews bij radio Soest. En de trend zet zich voort in 2018.

Op 3 maart was ik [te gast bij radio 6FM](#) in Huizen voor een item van tien minuten. Maar vooral bijzonder was de uitnodiging van Radio Soest voor de 'Ontmoeting met...', waarbij het gaat om een interview van een uur. Tijdens het interview proberen ze mensen wat diepgaander in beeld te brengen. Ik vond het een hele eer om hiervoor gevraagd te worden. Prettig was dat het tevoren werd opgenomen en pas later uitgezonden. De uitzending was op 13 april. Je kunt het in twee delen van ongeveer een half uur terugluisteren: [deel 1](#) en [deel 2](#).

Vooraf volhouden dus die persberichten. Op een gegeven moment is er iemand die het leest en misschien oppikt om er iets leuks mee te doen.

– Sacha Voogd –

Schrijver aan het woord

Deze maand aan het woord: Sacha Voogd, 58 jaar. In haar werkzame leven houdt ze zich met cijfers bezig – verzorgt administraties en boekhoudingen voor verschillende klanten. Daarnaast heeft ze een levenslange passie voor de letteren – vanaf het moment dat ze leerde lezen, wist ze dat dat was wat ze óók wilde: verhalen verzinnen en schrijven.

Wat heb je geschreven?

Na een deeltijdopleiding Nederlandse taal en cultuur, die uitmondde in een scriptie over (non)verbale communicatie in middeleeuwse literatuur, begon het verlangen om fictie te schrijven weer te kriebelen. De waardering in schrijfcursussen en successen in schrijfwedstrijden (ik won de internetwedstrijd *Inktogether*) stimuleerden me mijn ambitie serieus te nemen. In 2012 startte ik met de opleiding aan de Schrijversvakschool in Amsterdam. *Salsa in de polder* was mijn eindwerk van het derde jaar. Het zijn zeven korte verhalen rondom personen die elkaar kennen van een wekelijkse salsadansles. In 2017 verscheen mijn roman, *Niet met Opzet*, en inmiddels werk ik aan een tweede roman.

Daarnaast schrijf ik graag korte verhalen. In 2015 was ik met mijn verhaal *Verlenging* één van de winnaars van de NPO schrijfwedstrijd en in 2016

hoorde ik bij de finalisten van 'De pennen zijn geslepen'. Ook dit jaar verschijnen er korte verhalen van mijn hand in verzamelbundels van het Huizer Schrijversgilde en Schrijvers uit Oost.

'Schrijven is voor mij een noodzaak'

Waarom schrijf je?

Schrijven is voor mij een noodzaak, het helpt me om te begrijpen hoe ikzelf en het leven in elkaar zitten. Ik hou ervan het bijzondere in het alledaagse te laten zien, me in te leven in personages en motieven die niet direct de mijne zouden zijn.

Wat is kenmerkend voor jouw werk?

Een deel van mijn jeugd bracht ik door in Latijns-Amerika. Mijn liefde voor dat continent, én het (salsa-)dansen komen regelmatig terug in mijn verhalen. Verder heb ik een vrij beknopte stijl van schrijven, ik heb

geleerd dat het soms krachtiger is uit-
leg weg te laten en veel aan de ver-
beelding van de lezer over te laten.
Mensen die aan een boek beginnen,
lezen, zeggen deze in één ruk uit. te
lezen. Een mooi compliment.

Hoe werk je?

Soms vind ik het heerlijk om gewoon
'los' te schrijven – alleen of met an-
deren. Het schrijfcafé van Corrie biedt
daar goede mogelijkheden voor. Vaak
komen daar teksten uit die ik op enig
moment wel ergens kan gebruiken.
Korte verhalen ontstaan bij mij van-
uit één beeld: een locatie, of een per-
sonage. Ik wandel graag; struinen
over de hei of in het bos helpt om
zo'n idee te laten rijpen. Dan schrijf ik
het in één keer op zoals het zich in
mijn hoofd heeft gevormd; een kort
verhaal leent zich daarvoor. Na een
paar dagen ga ik eraan schaven, ein-
deloos puzzelen op zins- en soms
zelfs woordniveau. Heerlijk!

Het werken aan een roman vraagt
meer voorbereiding. Een leuke me-
thode om een eerste idee vorm te ge-

Ook van slechte schrijvers kun je veel leren.

ven vind ik de sneeuwvlokmethode
waarbij je in tien stappen het ontwerp
voor je boek vormgeeft. Dan start ik
met schrijven – en altijd weer is er
een punt waarop het verhaal me ver-
rast en een andere wending neemt.
Mijn grootste obstakel is het vinden

van tijd om écht aan het schrijven te
gaan. Het liefst schrijf ik 's morgens
vroeg, als de beslommeringen van de
dag nog geen vat op me hebben ge-
kregen en ik nog fris ben. Opstaan,
een uurtje achter de laptop en dan
aan mijn werkzame leven beginnen is
voor mij een ideale dagindeling.

Heeft een schrijfopleiding nut?

Die vraag krijg ik regelmatig, en ik
vraag me dan altijd af of die ook ge-
steld wordt aan mensen die aan een
kunstacademie studeren, een toneel-
opleiding volgen of zich scholen bij
een filmacademie.

Voor mij werken schrijfopleidingen
prima. Je hebt een stok achter de
deur om teksten te produceren en
wisselt verhalen uit met anderen.
Soms is creativiteit juist gebaat bij de
beperkingen die bepaalde opdrachten
je opleggen. En net als andere kun-
stenaars helpt het ook schrijvers om
kennis te hebben van de technieken
waarvan je je kunt bedienen.

Welke tip heb je?

Eigenlijk twee tips. Als eerste: lees zo-
veel je kunt. Ook van slechte schrij-
vers kun je veel leren. En daarnaast:
gewoon beginnen, zónder je al te
druk te maken over het resultaat.
Spelling, grammaticale regels, per-
spectief, allerlei andere wetmatighe-
den – dat komt allemaal wel. Als
eerst de tekst er maar ligt, het plezier
ligt vooral in het proces zelf.

(Meer weten over Sacha, zie blz 7)

Fragment uit Niet met opzet

boek van Sacha Voogd

We rijden het bosweggetje op, tot de parkeerplaats tussen de hoge beuken die er net zo onbeweeglijk staan als jaren geleden. Marente heeft haar hand op mijn bovenbeen gelegd. Ze is stil, haar gezicht staat gespannen.

‘We kunnen nog terug.’ Ik laat de motor draaien.

Ze schudt haar hoofd krachtig heen en weer. ‘Ik wil dit doen.’

Ik blijf nog even zitten, dan stap ik uit. Marente staat al naast de auto, ik pak haar elleboog en leidt haar om boomwortels en modderpoelen op het pad. Het is smaller dan ik me herinner, de bomen groter, dichter op elkaar. We lopen langzaam, toch nog onverwacht staan we bij de plek waar de spoorwegergang was. Een metershoog ijzeren hek sluit de doorgang af. Naast me verstrakt Marente. Mijn maag draait zich om, ik haal diep adem en zucht.

Stefan had het afscheidsfeestje georganiseerd. Stoer vond hij het, dat ik er zomaar een jaar tussenuit ging. Latijns-Amerika nog wel, niet bepaald het meest veilige continent. Ik had genoeg van Nederland, het vooruitzicht als leraar geschiedenis

aan de slag te gaan trok me niet. De zoutmijnen van Bogotā wilde ik zien. Het Titicacameer, de Machu Picchu. En natuurlijk Recife, het fort van Maurits van Nassau. Na Zuid-Amerika misschien Afrika, of Azië. Tussendoor zou ik werken om de reizen te kunnen betalen.

Mijn kamer was opgezegd, ik logeerde bij Stefan en het leek een geslaagd feestje te worden. Nooit heb ik ontdekt wie dat poeder had meegenomen. Iets nieuws, vitamine K. Had ik er teveel van gesnoven, was het de combinatie met alcohol? Ik stond op de geïmproviseerde dansvloer, Inge en Marit naast me, onze vriendinnetjes van die maand. Keltische, mystieke klanken bezongen *Mother Earth*, de gezichten van de meisjes vervormden, spookachtige kleuren op hun gezicht., Uilen en wolven werden ze, ineengedoken zat ik midden in de kamer. Stefan stond naast me, hielp me naar een stoel. Ik moest daar weg. Weg van het feest, weg van mijn vriend.

Hoe ik bij het spoor terecht kwam, later is me nog steeds een raadsel, maar dan is de herinnering ineens vlijmscherp. Onder mijn voeten kraakte het herfstblad. Het weiland langs de bosrand was bedekt met een dikke nevelaag, de stam van de rode beuk stak er majestueus boven uit. Even verderop rees een samenshooling van een stuk of vijf Charleroi-runderen op uit de mist. De stilte werd doorbroken door de stem van de man. Theo's stem.

'Kijk uit.'

Waar bemoeide hij zich mee? Op deze plek zocht ik als kleuter naar bramen en beukenootjes. Nootjes lagen er genoeg. Ik wilde ze verzamelen, mijn moeder blij maken. Ze zou beukennotenkoekjes voor me bakken, zoals vroeger.

Hij trok aan mijn jas, ineens was er die hoge, aanhoudende claxon. Daarna niets dan stilte en de geur van verschroeid metaal.

Het was zijn eigen schuld. Hij hoefde me niet tegen te houden. Ik was op tijd weggesprongen.

Ik bal mijn vuisten, knipper met mijn ogen en langzaam wordt de spoorwegovergang weer een gewone plek. Aan de andere kant van het hek lopen twee oudere dames, arm in arm – ze knikken ons vriendelijk toe.

—————

Waar kunnen mensen meer informatie over je vinden?

Op www.sachavoogd.com zijn naast een (onregelmatig bijgehouden) blog, korte verhalen en meer informatie over mijn boeken te vinden. Die boeken zijn via de reguliere (internet)boekhandel te bestellen, maar als je het leuk vindt een gesig-neerd exemplaar te ontvangen, kan dat ook rechtstreeks bij mij:

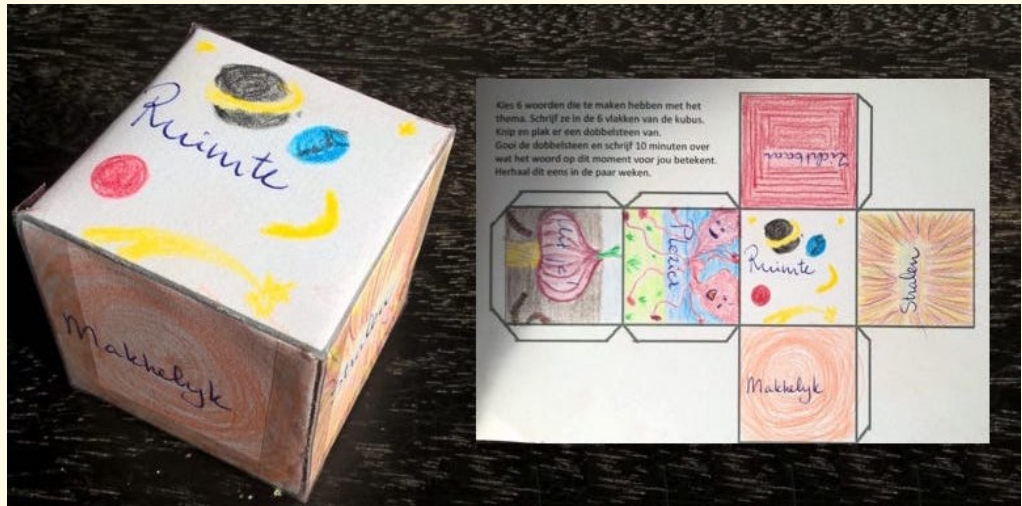
svoogd@xs4all.nl

Lekker Schrijven

Schrijfoefeningen en -tips

Schrijf- dobbelsteen

Kies zes woorden die te maken hebben met een thema dat voor jou op dit moment speelt. Schrijf ze in de zes vlakken van de plattegrond

van een kubus en plak er een dobbelsteen van. Gooi de dobbelsteen en schrijf tien minuten over wat het woord op dit moment voor jou betekent. Gooi de dobbelsteen eens in de paar weken en schrijf opnieuw over het woord dat op dat moment boven komt te liggen. Hier vind je een [bouwplaat van een kubus](#).

Autobiografische schrijfo opdracht - Neem de ruimte

'Bescheidenheid siert de mens' of, 'doe maar gewoon, dan doe je al gek genoeg' waren uitspraken van mijn moeder als ik naar haar zin te veel op de voorgrond probeerde te komen. Het maakte dat ik de neiging ontwikkelde om op de achtergrond te blijven. Gelukkig heb ik me daaraan weten te ontworstelen en kan met trots terugkijken op momenten waarop ik mezelf de ruimte heb durven geven. Schrijf een brief aan jezelf over hoe jij vindt dat je jezelf de ruimte geeft of durft te nemen. Gebruik voorbeelden waar het je niet of juist wel lukt / lukte. Waar je trots of juist verdrietig over bent. Neem bij het schrijven van de brief alle ruimte, hij mag eindeloos zijn. Kies er vervolgens een stuk van maximaal 300 woorden uit om op het forum* te plaatsen.

.....

**De opdracht 'Neem de ruimte' heb ik bedacht voor de rubriek ['Leven etc.' van de website Schrijven Online](#). Hier worden wekelijks, door roulerende schrijfcoaches, schrijfo opdrachten geplaatst voor (auto)biografische teksten. Inzenden van teksten bij deze opdracht is niet meer mogelijk, maar er staat elke week een leuke nieuwe opdracht op.*

Agenda

Kijk voor meer informatie over onderstaande activiteiten op www.zinexpres.nl
Daar is nog veel meer leuks te vinden.

Mei 2018	Activiteiten
Dinsdag 1/5 14.30-16.30	Schrijfcafé Hilversum , bij Tiramisu, Koninginneweg 101 (gratis parkeren op eigen terrein)
Zaterdag 12/5 13.00-15.00	'Pennen in het Pinetum', gezamenlijk schrijven op locatie via 'Write on the spot'
Woensdag 16/5 14.00-16.00	Schrijfcafé Soest , bij Boekhandel Van de Ven, Soesterbergsestraat 54c in Soest
18/5 tot en met 25/5	De wekelijkse schrijfopdracht op Schrijven Online is van de hand van Corrie
Juni 2018	Activiteiten
Dinsdag 5/6 14.30-16.30	Schrijfcafé Hilversum , bij Tiramisu, Koninginneweg 101 (gratis parkeren op eigen terrein)
Zaterdag 19/6 14.00-16.00	Introductieworkshop 'Luisteren naar je pen'
Woensd 20/6 14.00-16.00	Schrijfcafé Soest , bij Boekhandel Van de Ven, Soesterbergsestraat 54c in Soest
Donderdag 28/6	De nieuwste Schrijfglossy komt uit
29/6 tot en met 6/7	De wekelijkse schrijfopdracht op Schrijven Online is van de hand van Corrie
Juli 2018	Activiteiten
Maandag 1/7 19.30-22.00	Workshop 'Bloggen, hoe begin je ermee?' , Hilversum, de exacte locatie is nog niet bekend
Dinsdag 3/7 14.30-16.30	Schrijfcafé Hilversum , bij Tiramisu, Koninginneweg 101 (gratis parkeren op eigen terrein)
Woensdag 18/7 14.00-16.00	Schrijfcafé Soest , bij Boekhandel Van de Ven, Soesterbergsestraat 54c in Soest
Augustus 2018	Activiteiten
Dinsdag 7/8 14.30-16.30	Schrijfcafé Hilversum , bij Tiramisu, Koninginneweg 101 (gratis parkeren op eigen terrein)

Katers van mannen

Foto: van Basil MK, afkomstig van [Pexels](#).

*Tot het uitkomen van mijn roman 'Katers van mannen' krijgen jullie in de Glossy regelmatig een voorproefje te lezen. Dit keer een **fragment uit hoofdstuk 'Bob'**, waarin Loes haar vriendje Bob voor het eerst mee naar huis neemt.*

Veel leesplezier,

- Corrie -

"Het liep eigenlijk al mis voordat ze een stap binnen de deur hadden gezet. Bob wilde graag eerst een sigaret roken voordat ze naar binnen zouden gaan, dus bleven ze nog even in de auto zitten. Waarschijnlijk vond hij het toch wel spannend haar moeder en broers te ontmoeten, zeker na alle verhalen die ze hem over haar moeder had verteld, natuurlijk vooral negatieve. Ook Loes zag er enorm tegenop en precies op het moment dat zij dacht ongezien een flinke teug van zijn sigaret te nemen, stapte haar moeder naar buiten en kwam hen tegemoet lopen. Ze gaf de sigaret snel weer terug aan Bob, maar gezien de afkeurende blik van haar moeder had zij het allang gezien. Toen haar moeder met haar handen overdreven de rook stond weg te wapperen toen Loes het portier opendeed, wist ze al dat ze het onderwerp niet zou laten rusten tot na het bezoek. Loes gaf haar moeder een kus op de wang.

'Je stelt me erg teleur Loes,' zei moeder en weer wapperde ze met haar handen. 'Bah, je stinkt!'

'Dit is Bob,' ze wees naar Bob die aan de andere kant van de auto zijn peuk stond uit te trappen. Hij liep snel om de auto heen om haar een hand te geven. Moeder nam de hand gelukkig wel aan, maar bekeek hem intussen afkeurend.

'Dus jij hebt mijn dochter aan het roken gebracht.'

'Uh, nou...'. Hij rechtte zijn rug om iets terug te zeggen.

'Niet dat ik dat nog niet wist hoor, want een moeder weet zoiets.' Ze liep alweer terug naar het huis. 'Raap je nog wel even die vieze peuk van je op? De straat is geen asbak als je dat soms dacht.' De toon van het bezoek was gezet.

Binnen bleek de tafel al te zijn gedekt en konden ze gelijk aanschuiven. Haar broers, zich van geen sigaret bewust, begroetten Bob heel joviaal. Ze vonden het wel wat, hun jonge zusje zomaar met een vriend. Hij werd aan alle kanten bekeken en gewogen. Loes hoopte dat ze hun oordeel pas later te horen zou krijgen en gelukkig hielden ze verder hun mond. Ook Bob, met wie ze in de beslotenheid van zijn auto altijd honderduit praatte, zat er stiller bij. Na de reprimande van haar moeder hield hij wijselijk zijn mond, leek zijn best te doen om verder vooral niet op te vallen. Eén verkeerd woord en zijn hoofd lag eraf."

Vrijwillige koks gezocht

Viore zoekt vrijwilligers die willen koken voor bezoekers

[Viore](#) is een inloophuis voor mensen die te maken hebben met kanker. Mensen die zelf kanker hebben (gehad) zijn er welkom, maar ook naasten en nabestaanden kunnen er terecht voor activiteiten, informatie en een luisterend oor.

Elke derde donderdag van de maand wordt er door vrijwilligers gekookt bij Viore, en kunnen bezoekers aanschuiven. De menu's zijn eenvoudig en gezond, en de maaltijd bestaat uit 2 gangen. Voor het koken zijn ze op zoek naar vrijwilligers: mensen die het leuk vinden om af en toe voor een groep van 8 tot 10 mensen een maaltijd te bereiden. En natuurlijk schuif je zelf ook aan!

Voor meer informatie en aanmelden kun je een mail sturen naar info@viore.org. Bellen kan natuurlijk ook: 035-6853532

Centrum voor mensen die leven met kanker

Advertentie

Podium

voor schrijfsels
van klanten

Mila (4): Wat een geluk dat
het regent! Nu hebben we de
hele speeltuin voor onszelf.

OM
DENKEN

Omdenken door kinderen
Via Anneke de Wit

Beste zeurpiet-ik

Natuurlijk is het niet leuk om door de stromende regen terug naar huis te fietsen, maar hé, neem een voorbeeld aan Mila. Ze is pas vier jaar, maar heel wijs. Ze ziet in elk nadeel een voordeel. Maakt van elke regendruppel een zonnestraaltje. Probeer dat ook eens. Ik

*weet best dat dat makkelijker gezegd dan gedaan is. Toch is het, vast en zeker, de moeite van het proberen waard. Zeuren helpt namelijk niet. De regen, waar jij nat van wordt of die pijnlijk in je gezicht striemt, houdt er niet van op. Niemand kan er iets aan doen. Je hebt gewoon pech gehad. En als je het van de andere kant bekijkt, van die omdenk-kant, gaat de zon weer schijnen. Al is het alleen maar door de glimlach die op je gezicht verschijnt als je je bewust wordt van de logica van dit kleine meisje. Denk aan vroeger, toen jij zo oud als dit kind was. Wat vond je het leukste van de wereld? In de plassen dansen. Precies. Dus als het regent... Niet meer mopperen, ga in de plassen dansen! Trek je kaplaarzen aan en geniet. Misschien komt de hele straat wel meedoen en komt jullie actie in het achtuurjournaal en wordt het vervolgens opgepikt door alle buitenlandse nieuwszenders: In the Netherlands people dance in the puddles
Aux Pays-Bas, les gens dansent dans les flaques d'eau
In den Niederlanden tanzen Menschen in den Pfützen
Dan verander je zelfs het achtuurjournaal van mineur naar majeur. Zou dat niet geweldig zijn, zeurpiet-ik? Zullen we hier samen voor gaan? Jij en ik?*

Liefs, Lucy.

Grijze
wolken verschijnen
aan mijn horizon
en stapelen zich op
Depressie

(Bovenstaand elfje en brief zijn geschreven door Lucy Neetens n.a.v. de [Schrijfbingo](#) in de Schrijfglossy van februari 2018.)